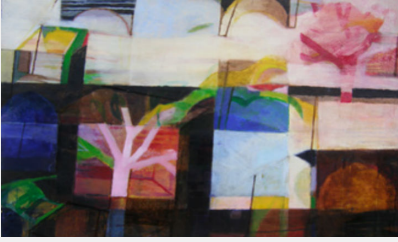

Κίμων Ρηγόπουλος

Στο κύκνειο άσμα του Άρθουρ Μίλερ ένας αποσβολωμένος από την πραγματικότητα που τον πνίγει άνθρωπος ψελλίζει συνεχώς: ποιο είναι το θέμα; Ακριβώς εδώ βρισκόμαστε. Πνιγμένοι στην αφόρητη ύλη των δελτίων ειδήσεων, σε μια έκθεση ιδεών των ανίδεων, χωρίς πρόλογο, κυρίως θέμα και επίλογο, αλλά με πολλά know how, σηκώνουμε τα χέρια ψηλά και αναφωνούμε κι εμείς: ποιο είναι το θέμα; Ανάμεσα σε Βαρουφάκειους γρίφους και τακτικισμούς χωρίς στρατηγική προσπαθούμε να αρθρώσουμε την άποψή μας, που καταλήγει να είναι η ολοένα και πιο ασθενική επιθυμία μας. Μεταξεταστέοι ισοβίως στο πάθημα που δεν γίνεται ποτέ μάθημα. Έτοιμοι να αναθέσουμε την ονειρώξή μας στα πιο ρωμαλέα κορμιά γιατί «αυτοί ξέρουν» Επιλέγουμε τον ρόλο του ανήμπορου και εξαπατημένου. Είμαστε τα φτωχόπαιδα σε μελό του 60, που βλέπουμε τον γιο του βιομήχανου να φεύγει βολίδα με την κουρσάρα του έχοντας στο πλευρό του την αγαπημένη μας κι εμείς τρώμε την σκόνη του. Κι αυτό αρχίζει να μας αρέσει. Γιατί θα τα λέμε αργότερα πιωμένοι στο καφενείο και όλο και κάποιος θα μας χτυπήσει με κατανόηση στην πλάτη. Ένα θλιβερό αντίγραφο των αντιηρώων του Βάρναλη. Η αυτολύπηση σε όλο της το μεγαλείο και «άντε να περάσει η νύχτα και να έρθει το πρωινό»

Δεν μας λείπει το πρόγραμμα, μας λείπει το πρόταγμα. Μας λείπει η προσωπική κατάθεση που κονιορτοποιεί την ανάθεση. Μας λείπει η πίστη ότι κάπου πιστεύουμε και ότι αυτή η πίστη μπορεί να ρευστοποιηθεί σε πράξη. Από το τι ήθελε να πει ο ποιητής να μεταβούμε στη γραφή του δικού μας ποιήματος. Μας ρεύεται η ιστορία κι εμείς της ζητάμε συγγνώμη. Ναι, καταλαβαίνω τις αντιρρήσεις σας, αυτό είναι σκέτος βολонταρισμός, θα μου πείτε. Και το άλλο είναι σκέτη παραλυσία, θα σας αντιτάξω. Γιατί τα ενεργούμενα δεν ενεργούν. ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΘΕΜΑ.